

Punkt giver Regler om Underholdspligt i Forhold til det offentlige, idet noget saadant paa andre Punkter let kan give Anledning til Modsætningslutninger, hvortil Berettigelse i og for sig ikke foreligger; hertil kommer, at Bestemmelsen er overflødig, da det ved denne tilsigtede Resultat allerede har Hjemmel i Reglerne i Fattiglovens (Lov af 9. April 1891) § 2, jfr. § 9, og Bestemmelsen anvendes ogsaa i Praksis i Overensstemmelse hermed saavel af Justitsministeriet som af Indenrigsministeriet.

De stillede Ændringsforslag sattes først til Forhandling.

Justitsministeren (Rytter): Jeg har tilladt mig til tredie Behandling af Ægteskabsloven at stille enkelte Ændringsforslag. Det første gaar ud paa at klargøre, at man ved Fællesbørn i § 13 forstaar fælles Børn under 18 Aar, saaledes at altsaa den Omstændighed, at der er fælles Børn, ikke har noget at sige, naar de er over 18 Aar. Ændringsforslag Nr. 2 er foreslaaet for Tydelighedens Skyld; allerede forinden vilde der ikke have været nogen Tvivl om Meningen; Ændringsforslaget er altsaa nærmest formelt. Ændringsforslag Nr. 3 gaar ud paa at klargøre, at Meningen er at udskyde som overflødig Regelen om Mæglingens Foretagelse ikke alene for § 54's Vedkommende men ogsaa for § 52's Vedkommende, saaledes at de samme Regler altsaa kommer til at gælde i begge Tilfælde. Ændringsforslag Nr. 4 er ligeledes en formel Ændring, hvis Formaal er at klargøre, at det ikke blot er, naar alle, men ogsaa naar et eller flere af Børnene er fyldt 18 Aar, at Fristen forlænges. I Ændringsforslag Nr. 5 rettes Ordene „den anden Ægtefælles“ til „en af Ægtefællernes“. Hensigten er at klargøre, at Begæringen kan fremsættes af enhver af Ægtefællerne, saa at der baade kan finde Forhøjelse og Nedsættelse Sted. Det sjette Ændringsforslag gaar ud paa, at en Regel, der var indsat ex tuto ved anden Behandling, udgaaer. Grunden hertil er, at selve Lovforslaget ikke omhandler Forholdet til det offentlige, hvorfor man mener, det er uheldigt, at der paa dette Sted findes en Regel angaaende dette Forhold, som man ellers netop har holdt ude. Denne ex tuto Regel mener man ogsaa er unødvendig, da det, man har tilstræbt ved den, allerede fastsættes i første Stykke. Jeg mener altsaa, at andet Stykke er overflødigt, dels under Hensyn til, hvad der er anført i Bemærkningerne, dels fordi det følger af

Fattiglovens Regler, at en Forandring ogsaa senere hen kan ske i Vilkaarene for saavel Separation som Skilsmisse.

Ordføreren (Effersøe): I Egenskab af Ordfører vil jeg tillade mig at henvise til Ændringsforslagene med Bemærkninger og til den højtærede Justitsministers Udtalelser nu. Som ærede Medlemmer vil se, er Ændringsforslag Nr. 1 tiltraadt af Udvalget med Undtagelse af to Medlemmer, de øvrige Ændringsforslag af hele Udvalget. Jeg skal indskrænke mig til denne Bemærkning.

Steincke: Vi har, som man vil se, ogsaa fra Socialdemokratiets Side tiltraadt de til tredie Behandling stillede Ændringsforslag, for det sidste Vedkommende dog under en bestemt Forudsætning, som jeg skal tillade mig at gøre Rede for. Dog vil jeg forinden om det første Ændringsforslag sige, at jeg har været noget betænkelig ved at tiltræde dette, da det efter Omstændighederne kan være lige saa stødende, at de omtalte Ægteskaber indgaaes, naar Fællesbørnene er over, som naar de er under 18 Aar, men da de ældre Fællesbørn som Regel ikke vil være hjemme eller i alt Fald frit kan vælge deres Opholdssted, har jeg overvundet Betænkelighederne under Hensyn til, at man i øvrigt fra Flertallets Side anser det for rimeligt at sætte Grænsen ved det 18de Aar.

Det sidste Ændringsforslag, det er det andet Ændringsforslag til § 72, gaar ud paa at stryge den Bestemmelse i § 72, at „for saa vidt Forsørgelsen af nogen af Ægtefællerne i Separationstiden overtages af det offentlige, skal det offentlige under alle Omstændigheder været berettiget til at kræve Underholdsbidrag paalagt eller forhøjet, hvis Forholdene taler derfor“, en Bestemmelse, som jeg i sin Tid fik Udvalget til at vedtage, for at man kunde være fuldkommen sikker paa, at det offentliges Stilling, naar Fattigvæsenet maatte træde til, ikke nogen Sinde blev ringere, fordi Ægtefællerne var rendt fra hinanden, end naar de havde levet ordentligt sammen. Det hævdes nu i Justitsministerens Bemærkninger til § 72, dels at en Bestemmelse som den, jeg lige har citeret, hører hjemme i Fattiglovgivningen, ikke i Ægteskabslovgivningen, dels at den er overflødig, da den af mig anbefalede, tidligere af Udvalget vedtagne Bestemmelse allerede har Hjemmel i Reglerne i Fattiglovens § 2, jfr. § 9, og at saavel den af Justitsministeriet som af Indenrigsministeriet fulgte Praksis ogsaa har været i Over-